

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερι κα. α' Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
 ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
 παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
 εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
 Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
 γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
 δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
 πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
 τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
 λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
 Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
 τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
 σιν ὀφείλουσιν ν' ἀποστέλλωσιν
 γραμματόσημον 50 λεπτῶ
 πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
 ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
 ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
 ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
 ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐπέτειος τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἔτος ΙΓ'. — Τὸ φῶς τοῦ
 ἡλίου (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάτίας).
 — Γυναικεῖος κόσμος (ὑπὸ Παρισινῆς). — Ἀλληλογραφία. — Πίναξ τῶν
 περιεχομένων τοῦ ΙΒ' τόμου τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Ἡ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»

ΕΤΟΣ ΙΓ'.

Μὲ τὰ πρῶτα τῆς ἀνοίξεως μειδιάματα, μὲ τὰ πρῶτα ἀν-
 θοστολισμάτα τῆς γῆς ἐορτάζει καὶ ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυ-
 ριῶν» τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τῆς. Ἐπέτειον τὴν ὁποίαν
 πρέπει νὰ συνορτάζουσαν μαζῆ τῆς ὅλαι αἱ ἀναγνώστριά τῆς,
 διότι συνδέεται ἀδιαφρήτως μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς γυναικείας
 προόδου ἐν Ἑλλάδι, μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς γυναικείας ἀναγεν-
 νήσεως.

Μία νέα ιδέα προέκυπτεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ὀρίζοντα τὴν
 πρώτην ἡμέραν, καθ' ἣν πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἡ «Ἐφημερίς τῶν
 Κυριῶν» εἶδε τὸ φῶς. Ἰδέα τολμηρὰ ἴσως, ιδέα παραινδυνευ-
 μένη, ἀλλὰ μεγάλη καὶ εὐγενής. Δὲν διευτυπώθη τότε εἰς οὐ-
 δὲν ἄρθρον τῆς, δὲν ἐχαράχθη ὡς τίτλος εἰς τὴν ἐπικεφαλίδαν
 τῆς, ἀλλ' οἱ γνωρίζοντες νὰ ἀναγινώσκουν διὰ μέσου τῶν
 γραμμῶν ἀντελήφθησαν ἀμέσως τί ἐσήμαινεν ἡ ἀποκλειστικό-
 τῆς τῆς συντάξεώς τῆς μόνον εἰς γυναικείας χεῖρας. Ἡ γυνὴ
 διὰ τῆς γυναικός. Ἡ γυνὴ διὰ τῶν ἰδίων τῆς δυνάμεων. Ἡ
 γυνὴ χωρὶς στηρίγματα, χωρὶς ὀδηγούς ἀνελάμβανε νὰ χαράξῃ
 νέον δρόμον, νὰ ἀνοίξῃ νέα στάδια, νὰ λαλήσῃ νέαν γλῶσσαν, νὰ
 βροντοφωνήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ νέον Εὐαγγέλιον εἰς τὸ φύλλον τῆς.

Τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ ἐστηρίζετο ἐπὶ δύο μεγάλων ἀρχῶν:
 τῆς ἐργασίας καὶ τῆς προόδου. Ἡ ἐργασία ὑπῆρξεν ἡ πρώτη
 πρὸς καλλιέργειαν μεγάλη ἀρχή. Ἡ πρόοδος ἦτο φυσικὸν ἐπακο-
 λούθημα αὐτῆς.

Ὅσοι καὶ ὅσοι παρηκολούθησαν τὴν δωδεκαετῆ δράσιν τῆς
 «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» θὰ ἀνομολογήσουσιν ὅτι ἐκράτησε
 τὴν σημαίαν αὐτῆς ὑψηλά, ὅτι ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τῆς
 γυναικείας ἀναγεννήσεως μὲ τὴν δυνάμιν, ὥστε καὶ οἱ ἀπι-
 στότεροι πρὸς τὰς ἐπαγγελίας τῆς καὶ οἱ φανατικώτεροι πο-
 λέμιοι τῆς νὰ προσηλυτισθοῦν εἰς τὸ νέον δέγμα καὶ νὰ ἀνο-
 μολογοῦν τὴν εὐεργετικὴν δυνάμιν του.

Αἱ γυναῖκες, ὅσαι ἔκτοτε ἐτάχθησαν εἰς τὰς τάξεις τῆς,
 ὅσαι ἠσπάσθησαν τὰς ἀρχάς τῆς, δύνανται σήμερον νὰ ὑπερη-
 φανεύωνται διὰ τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον. Εἶναι αἱ μεγάλαι ἡρώι-
 δες καὶ αἱ μεγάλαι ἀπόστολοι. Διότι διὰ τὴν δράσιν τῶν
 πρώτων ἐτῶν ἀπλητέιο ἀληθῆς ἡρωισμός, ἀληθῆς ἀποστολικὴ
 αὐταπάρνησις. Δὲν ἔλειψεν οὔτε τὸ ἐν, οὔτε τὸ ἄλλο ἀπὸ
 τὰς τάξεις τῶν ἐπιλέκτων, ἀπὸ τὰς τάξεις ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι
 ἠθιάνοντο ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι μέγας πυχάγων διὰ τὴν εὐτυχίαν
 τοῦ κόσμου, ἀλλὰ παράγων τοῦ ὁποῖου τὸ πνεῦμα ἐπλανήθη
 τόσους αἰῶνας εἰς τὰ σκότη, παράγων τοῦ ὁποῖου αἱ χεῖρες
 ἔμειναν τόσας χιλιάδας ἔτη εἰς τὰ σίδηρα.

Τὸ σκότος εἶχε διασκεδασθῆ καὶ τὰ σίδηρα θραυσθῆ, εἶναι
 ἀληθές, ἀπ' ἧς ἡμέρας ἡ ἐλευθερωθεῖσα Ἑλλάς ἐπρονόει διὰ
 τῆς ἰδρύσεως σχολείων καὶ ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τοῦ πνεύμα-
 τος τῆς γυναικός. Ἄλλ' ἡ μόρφωσις αὐτῆ ἦτο παθητικὴ μάλ-
 λον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αἱ γυναικεῖαι χεῖρες ἐξηκολούθουν νὰ
 μένουσιν κατὰ τὸ πολὺ ἀδρανεῖς καὶ τὰ πνεύματα νωθρά, ἐκ-
 τὸς εὐαρίθμων σποραδικῶν ἐξαίρεσεων.

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» ἐσήμανε τὴν σάλπιγγα τῆς
 ἐξεγέρσεως, τῆς αὐτενεργείας, τῆς δράσεως. Ἡ «Ἐφημερί-
 τῶν Κυριῶν» διὰ τοῦ ἐνθουσιώδους κηρύγματός τῆς κατῶρ-
 θωσε νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν αὐτοπεποίθησιν, κατῶρθωσε νὰ ἀφυ-
 πνίσῃ τὰ ναρκωμένα πνεύματα, νὰ ἠλεκτρίσῃ τὰς καρδίας, νὰ
 χύσῃ αἷμα νέας ζωῆς εἰς τὰ καταπεποννημένα ἐκ τῆς δουλικῆς
 ἀδρανεῖας γυναικεῖα σώματα.

Είς τὸ σημερινὸν νέον οἰκοδόμημα τῆς προόδου, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας, τὸ ὅποιον γυναικεῖα μόνον χεῖρες ἵδρυσαν καὶ γυναικεῖα πνεύματα διοικοῦν, εἰς τὴν σημερινὴν ἐπίσημον καὶ παρ' ἡμῶν πλέον ἀναγνωρίσιν τῆς ἰσότητος τῶν δύο φύλων, ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» βλέπει τὸ ἔργον τῆς δράσεως τῆς πρώτης ἡλικίας τῆς στεφόμενον ὑπὸ ἐπιτυχίας, βλέπει τοὺς κόπους τῆς ἱκανοποιουμένων, τὸ ἰδεῶδες τῆς πραγματοποιουμένου.

Ἐν μέγα εὐχαριστῶ πρὸς ὅλους καὶ ὅλας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐνεθάρρουν, τὴν συνέδραμον καὶ τὴν παρηκολούθησαν μετ' ἀγάπης κατὰ τὴν δωδεκαετη αὐτὴν δρᾶσιν τῆς.

ΛΑΜΨΙΣ ΗΛΙΟΥ

Ἡ ἀγάπη ζῆ εἰς τὸ φῶς.

Ἐπεσκέφθης τὴν Ἄνναν εἰς τὸ ταξιδιόν σου, Ριχάρδε; Τοῦτο μ' ἐνδιαφέρει πολὺ· πῶς σοῦ ἐφάνη; Εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν, διότι τὰ μέτα τὰ ὅποια διαθέτει ὁ σύζυγός τῆς εἶνε πολὺ μικρά.

Ναί, Ἐλίξ, τοῦτο εἶνε ἀληθές, ἡμπορῶ νὰ τὸ διαβεβαιώσω κ' ἐγώ. Καὶ οἱ δύο κοπιᾶζον πολὺ, ἀλλὰ φέρουν καρτερικῶς τὸ φορτίον τοῦ βίου. Ἡ Ἄννα δίδει μαθήματά τινα μουσικῆς· τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας ἀφιερώνει εἰς περιποίησιν τοῦ οἴκου τῆς καὶ ἀνατροπῆν τῶν τεσσάρων μικρῶν τῶν τέκνων· κατὰ φυσικὸν λόγον ἐργάζεται· ἔχει φροντίδας.

Περιποιεῖται ἐκυτὴν; πῶς εἶνε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου τῆς;

Ἄπλουστατα ὅλα καὶ μικρά. Ἄπλους ὁ οἰκίσκος τοῦ προαστείου, τὸν ὅποιον κατοικοῦν, ἀπλὴ καὶ ἡ ἐπιπλώσις τοῦ.

Καὶ ἡ Ἄννα; προσέθεσεν ἡ Ἐλίξ, ἡ χαυδευμένη, ἡ δύσκολος Ἄννα πῶς ἡμπορεῖ νὰ συμβιβασθῆ καὶ νὰ μένη εὐχρηστῆμένη;

Ἡ Ἄννα ἠξεύρει νὰ χρυσίζῃ τὸ μετρία ἀξίως περιθώριον, τὸ ὅποιον τὴν περιβάλλει. Ὅτε εἰσῆλθιν εἰς τὸν οἰκίσκον, ὅπως προφυλαχθῶ ἀπὸ τὴν ραγδαίαν βροχὴν, ὁ καιρὸς ἦτο μελαγχολικός, συννεφώδης, σκοτεινός, ἀλλ' εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μικροῦ οἴκου ἔλαμπεν ὁ ἥλιος εἰς ὅλας τὰς γωνίας· ἐφεγγον ὅλα φωτιζόμενα ὑπὸ τοῦ ζωηροτέρου ἡλιακοῦ φωτός· ἡ ἀπὸ ἀνθῆ τοῦ ἀγροῦ ἀνθοδέσμη ἐπὶ τῆς τραπέζης· τὸ πουλάκι εἰς τὸ χονδρεῖδες κλουί του, αἱ ἀνθισμέναι γάστραι ὄπισθεν τῶν χιονολεύκων παραπετασμάτων, καὶ ἡ Ἄννα, αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, στεφανωμένη ἀπὸ τὸν ὀλόχρυσον κύκλον τῶν μικρῶν τῆς. Καὶ ναὶ μὲν τὴν εἶνε ἰσχυρότερα καὶ ὠχρότερα, καὶ διακρίνει τις ἀναμέσον τῶν μαύρων μαλλίων τῆς καὶ τινὰ ἀργυρᾶ νήματα, ἀλλὰ— ἦτο ἀπάτη τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχε—μου ἐφάνη χαριστέρα, ὠραιότερα εἶπερ ποτέ. Τὸ μισημέρι ἦλθεν ὁ σύζυγος, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐφάνη ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς, εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν λαμπρότητα ἐπὶ τῆς μικρᾶς οἰκογενείας. Ἐγέλων, ἠστείζοντο, ἔπαιζαν ἀναμεταξύ τῶν.

Πῶς εἶνε τοῦτο δυνατόν; εἶπε μετὰ ζωηρότητος ἡ Ἐλίξ. Ἀὐτὰ ἦσαν πρὸς τὸ θεαθῆναι· διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἠθέλησαν νὰ σ' ἐξαπατήσουν, διὰ νὰ μὴ ἐνοιήσῃς τὴν κατάστασιν τῶν.

Ὅχι διόλου! Μὲ χαριτωμένην εὐλικρίνειαν ἡ Ἄννα μου

ἔκαμε λόγον περὶ τῆς οἰκογενειακῆς τῶν θέσεως. «Βλέπεις, μου εἶπε, δὲν καθήμεθα ἐπὶ ῥόδων· ὑπάρχουν ἀκανθαί, λιθάριαι εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ βίου μας· ὑπάρχουν πολλὰ ἀνίστητες, τὰς ὁποίας πρέπει ν' ἀφαιρέσωμεν, ὅπως τὸν ἐξισώσωμεν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ μὲς εἶνε δύσκολον, Ριχάρδε, προσέθεσε μὲ ἐν θριαμβευτικὸν μειδιάμα, διότι ἀγαπώμεθα! Ἀγαπώμεθα! Ὁ λόγος οὗτος ἐξήγησε τὰ πάντα. Τότε ἐνέητα πόθεν ἤρχετο ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου εἰς τὸν οἰκίσκον. Ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἐκ τῶν καρδιῶν τῶν ἐπήγαζον αἱ ἀναζωογονοῦσαι καὶ λάμπουσαι ἐκεῖναι ἀκτίνες, αἱ ὁποῖαι ἔκκαμναν τὸν οἰκίσκον τῶν νὰ φαίνεται τὸσον φωτεινός καὶ ὠραίος.

*Εἰς τὸν οἶκον οὐκ βασιλεύει ἀγάπη
Λάμπει τοῦ ἡλίου πάντα τὸ φῶς
δὲν τελειώνει γι' αὐτὸν ἡ ἡμέρα,
δὲν γνωρίζει σκοτάδι νυκτός.*

(Κατὰ τὸ γερμανικόν)

Μαρία Πινέλλη

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ὁ Στράης ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς διεφθαρμένους ἕως τὸ κόκκαλον νέους τοῦ Σταυροδρομίου, ὁ ὅποιος ἀφοῦ κατέστρεψεν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον περιουσίαν, ἀνερχομένην εἰς εἴκοσι περίπου χιλ. λίρας, ἔζη τὴν τῶρα μὲ χρεὴν, θηρεύων μεγάλην πρῆκτα διὰ νὰ τὰ πληρώσῃ.

Τοῦτο δὲν τὸν ἡμποδίζε νὰ ἐρωτοτροπῆ μὲ ὅλας-τὰς ὠραίας κόρας τοῦ Πέρην, τελευτατὸν δὲ πάθος του ἦτο ἡ Μαρία Μύρτου, τῆς ὁποίας τὴν κατάκτησιν ἐνόμιζεν εὐκολωτέραν, ἕνεκα τοῦ ἀνεξαρτήτου χαρακτῆρός τῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας, μεθ' ἧς ἔζη μόνη ἐκεῖ μακρὰν τῶν γονέων καὶ συγγενῶν τῆς.

Μεθ' ὅλην ἐν τούτοις τὴν ἐλευθερίαν, ἦν εἶχεν ἐπὶ τρία ἤδη συνεχῆ ἔτη, ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς τῆς δηλαδὴ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἡ Μαρία δὲν εἶχε δώσει τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν εἰς κακολογίας, οὔτε εἰς τοὺς ὑψηλοὺς τῶν ξένων κύκλους, οὔτε εἰς τὴν μέτην τάξιν, ἡ ὁποία ἐθεώρει τιμὴν τῆς νὰ τὴν σχετίζεται.

Ἡ Μαρία Μύρτου ἦτο μόλις εἴκοσι ἐνός ἔτους, ὅταν ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, φέρουσα ἐκ Ρώμης συστατικὰ πρὸς τὴν πρεσβευτὴν τῆς Ἰταλίας παρὰ τοῦ μεγάλου ζωγράφου Μ. τοῦ ὁποίου ἦτο οὗτος παιδικὸς φίλος. Ἡ νέα Ἑλληνὶς εἶχεν ἐλκύσει ἐν Ρώμῃ τὰς συμπαιθείας τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου διὰ τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς ἄλκωνον, ἡ συστατικὴ δὲ ἐπιστολὴ τοῦ μεγάλου διδασκάλου ἐτελείωνε διὰ τῆς ἀκολουθοῦ φράσεως: «Ἐὰν καμμία ζωντανὴ ὄρατα εἰκὼν δὲν ἀποσπάσῃ τὴν Μαρίαν ἀπὸ τῆς τέχνης, πολὺ γρηγορᾶ καὶ ἡ μικρὰ Ἑλλὰς θὰ ἀριθμῆ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς κόρης αὐτῆς τὴν πρώτην καλλιτεχνικὴν μεγαλοφάνειαν τῆς».

Τὴν ἰδίαν γνώμην εἶχαν καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις διδάσκαλοι τῆς Μαρίας ἀπὸ τὰ υἱικά τῆς χρόνια, ἀφ' οὗ μαθήτρια μόλις δεκαετῆς ἔκαμναν εἰς τὰ τετραδία τῆς τῆς κερικατοῦρες τῶν κατὰ τὴν διάδοξιν τοῦ μαθήματος, καὶ εἰς τὸ μάθημα τῆς ζωγραφικῆς διώρθωνε τὸν διδάσκαλόν τῆς, ὁ ὅποιος μίαν ἡμέραν, ὅταν ἡ Μαρία τοῦ ἐπαρουσίασε τὴν εἰκόνα του μὲ crayon ἐξαισιῶς ἐπιτυχῆ καὶ ἐκφραστικὴν, ἐπῆρε τὸ καπέλλο

τοῦ καὶ μετέθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν εἰκόνα τῆς, διὰ νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς γονεῖς τῆς νὰ φροντίσουν σοβαρῶς διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν μόρφωσιν τῆς κόρης τῶν.

Ἄλλ' οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας ἦσαν κατεστραχημένοι ἀπὸ ἐνοήτους τοῦ πατρὸς τῆς ἐπιχειρήσεις καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαθέσουν τίποτε διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν μόρφωσιν τῆς. Τότε ἤρχισεν ἡ πάλῃ τῆς μικρᾶς, ὁ ἀγὼν τῆς ὁ καθημερινὸς ὑπὲρ τῆς τέχνης. Ἐσπούδαζεν εἰς τὸ σχολεῖον τῶν καλογοραίων. Ἡ διευθύντρια, ἡ ὁποία τὴν ἠγάπα, τῆς ἐπρότεινε νὰ διδάσκη ἰχνογραφίαν εἰς ὅλας τὰς τάξεις διὰ νὰ μὴ πληρῶν διδάκτρα. Κατῶρθωνε τοιουτοτρόπως νὰ οἰκονομῆ δέκα ἔξ δρ. τὸν μῆνα. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πρώτη εἰς ὅλα τὰ μαθήματα, κατῶρθωσε νὰ ἔχη προνομύσεις εἰς μικρὰ παιδάκια καὶ ἐκέρδιζε καὶ ἀπὸ αὐτὰς τριάντα δρ. τὸν μῆνα. Μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ προσέλαθεν ἕνα καλὸν ὅπως δῆποτε Ἰταλὸν ζωγράφον, ὁ ὅποιος τῆς ἐδίδε μαθήματα ζωγραφικῆς δις τῆς ἐβδομάδος, καὶ μὲ τὸ μικρὸν τῆς ἐκ τῶν μαθημάτων τούτων περισσεύμα ἠγόραζεν ἀγαλάματια καὶ γύψινα προπλάσματα διὰ τὰς ἀσκήσεις τῆς.

Ἄλλ' ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς οἰκογενείας τῆς ἐδεινοῦτο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ὁ πατέρας τῆς ἀπλοῦς ἀνθρώπος δὲν ἐνόει ὅτι ἡ κόρη του θὰ ἠμποροῦσε νὰ κερδίσῃ ποτὲ χρήματα ἀρκετὰ ἀπὸ τῆς ζωγραφίης αὐτῆς, ὡς ἔλεγεν, ἐνῷ ἐὰν ἐγίνετο διδασκάλισσα θὰ ἐξησφάλιζε τοὺλάχιστον ἑκατὴν δρ. τὸν μῆνα. Ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ παύσῃ τὰ μαθήματα τῆς ζωγραφικῆς καὶ νὰ προσλάβῃ καθηγητὴν διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰς σπουδὰς τῆς καὶ λάβῃ διδασκαλικὴν δίπλωμα. Ἐως τότε εἶχεν ἀκούσει ἀτάκτως μαθήματα πότε εἰς ἀνώτερα ἰδιωτικὰ Παρθεναγωγεῖα καὶ πότε εἰς τὰς καλυγρίας. Ἄλλ' εἶχε τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν μνήμην, ὥστε ἐντὸς ἐνός μολὶς ἔτους κατῶρθωσε νὰ ἐτοιμασθῆ, νὰ προσέλθῃ εἰς ἐξετάσεις καὶ νὰ λάβῃ τὸ δίπλωμά τῆς μὲ τὸν βαθμὸν ἀρίστα. Ἐν τῷ μεταξύ ἐξηκολούθει τὰς ἰδιαιτέρως προνομιὰς τῆς, ἐπλήρωνεν ἔξ αὐτῶν τὸν καθηγητὴν τῆς καὶ ἐδίδε καὶ εἰς τὸν πατέρα τῆς τὸ ὑπόλοιπον.

Ὅταν ἔλαβε τὸ δίπλωμά τῆς εἶχε μόλις συμπληρώσει τὰ δέκα πέντε τῆς ἔτη. Ἄλλ' ἦτο τὸσον ἀνεπτυγμένη, ὥστε ἠμποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ τις καὶ εἴκοσι. Μίξ ἑλληνικὴ οἰκογενεῖα εἰς Βενετιάν ἐξήθει οἰκοδιδάσκαλον. Ἡ Μαρία ἐδέχθη τὴν θέσιν αὐτὴν καὶ ἀνεχώρησεν εὐτυχῆς, διότι τὸ ὄνειρόν τῆς θὰ ἐπραγματωεῖτο. Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἡ ζωγραφικὴ τρέχει εἰς τοὺς δρόμους, κατὰ τὴν παροιμίαν, εἰς τὴν Βενετιάν δέ, ὡς τῆς ἔλεγεν ὁ ἐνθουσιώδης διδάσκαλός τῆς, θὰ ἠμποροῦσε νὰ παρακολούθῃ τὴν τέχνην ἀπὸ τὰ σπάργανα καὶ καθ' ἑλὴν τὴν ἐξέλιξιν τῆς.

Τρία ἔτη ἔμεινε εἰς Βενετιάν. Εἶχε λάβει τὴν ἀδειαν νὰ διαθέτῃ δύο ὄρχας καθ' ἑκάστην, ὅπως ἐργάζεται εἰς τὰ μουσεῖα. Τόσον τῆς ἤρκει, ἂν καὶ κατ' εἰκὸν πᾶσαν στιγμὴν τῆς ἐλευθέραν διέθετεν ἐργαζομένη. Μέρους τῶν μισθῶν τῆς ἐστελλεν εἰς τὴν οἰκογενεῖάν τῆς. Ἐκ τῶν οἰκονομιῶν τῆς δὲ κατῶρθωσε μετὰ τὴν τριετηρικὴν τῆς εἰς Βενετιάν νὰ μεταβῇ εἰς Ρώμην, ὅπου ἐνεγράφη εἰς τὴν σχολὴν τῆς Ρώμης καὶ ἐγένετο μαθήτρια τῶν μεγαλειτέρων διδασκάλων.

Μὲ δύο τρεῖς παραδόσεις ἑλληνικῶν μαθημάτων, τὰς ὁποίας εὗρεν ἐκεῖ, ἡ Μαρία ἐξησφάλισε τὴν συντήρησιν τῆς ἐπὶ

τρία ἔτη. Τὸ ὄνομά τῆς ἤρχισεν ἤδη νὰ γίνεταί γνωστὸν καὶ ἡ ἐργασία τῆς, παρουσιάζουσα πολλὴν πρωτοτυπίαν ἐν τῇ ἐκτελέσει, ἤρχισε νὰ τῆς ἐκλύη πολλοὺς θαιμαστάς.

Εἰργάσθη, εἰργάσθη ἀκαταπόνητος. Διημέρευεν ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας εἰς τὰ μουσεῖα καὶ τὰς πινακοθήκας. Ἡ προσωπογραφία ἦτο τὸ φῶρτε τῆς καὶ εἰς αὐτὴν εἶχεν ἐπιδοθῆ, ἀντιγράφουσα ὅλους τοὺς μεγάλους διδασκάλους.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ πατήρ τῆς ἠθθῆνσε καὶ αἱ οἰκονομικαὶ στενοχωρίαι τῆς οἰκογενείας τῆς τὴν ἠνάγκασον νὰ ἀφήσῃ τὰς προσφιλεῖς τῆς σπουδὰς. Ἐσκέφθη τότε νὰ ὑπάγῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ νὰ ἐργασθῆ ἐκεῖ. Αἱ πλούσιαι Ὁθωμανίδες δὲν ἠδύνατο νὰ ποζάρουν ἐνώπιον ἀνδρῶν, ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνη ἐπιτύγγανε τὸσον εἰς τὰ πρόσωπα δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐκέρδιζε χρήματα.

Εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς αὐτοῦς δὲν ἠπατήθη. Ἡ σύστασις τοῦ διδασκάλου τῆς πρὸς τὸν Ἰταλὸν πρεσβευτὴν τῆς ἠνοῖξεν εὐρείας τὰς πύλας τοῦ μεγάλου κόσμου τοῦ Πέρην. Ἡ πρώτη εἰκὼν, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει τῆς μακρησίας Π. τὸσον ἦτο ἐπιτυχῆς, ὥστε προεκάλεσε τὸν γενικὸν θαυμασμόν. Ὅλαι αἱ κυρίαι τῶν πρέσβων ἤθελαν νὰ ἔχουν τὰς εἰκόνας τῶν ἀπὸ τὴν νέαν καλλιτέχνιδαν. Ἡ φήμη τῆς ἐφθασεν εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἐγενεῖν ἡ ζωγράφος τῶν πριγκιπισσῶν τῆς Αὐλῆς. Αἱ παραγγελίαι τῶρα καὶ αἱ ἐπίσημοι προσκλήσεις ἐβρεχαν γύρω τῆς. Καθ' ἡν δ' ἡμέραν ἐνυμφεῖτο, εἶχε μνηστῆρον εἰσόδημα περὶ τὰς πενήντα λίρας, ἐνώπιόν τῆς δὲ ἐργασίαν διὰ δύο τοὺλάχιστον ἔτη. Ἐκέρδιζε πολλὰ, ὅσα ἠθελε. Ἦτο περιζήτητος παντοῦ. Μόνον αἱ Ἑλληνίδες τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Πέρην, πρωτοστατούσης τῆς συζύγου τοῦ Ἑλλήνος πρεσβευτοῦ, ἐδίστασαν κατ' ἀρχὰς νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἀξίαν τῆς. Οὔτε κἂν τῆς ἐπέστρεψαν τὴν ἐπίσκεψίν τῆς. Ὄψο! Ἑλληνας! ποῖς ἤξευρεν ἀπὸ ποῦ ἤρχετο πάλιν καὶ αὐτὴ! Τὸ ὄνομά τῆς ἦτο ἐντελῶς ἀγνωστον.

Ὅταν ὅμως ἐπέισθησαν ὅτι αἱ ξέναι ἦσαν τὸσον ἐνθουσιάζουσαι μαζῇ τῆς, ὅταν ἡ φήμη τῆς ἐστερεώθη καὶ ἡ ἑλληνικὴ Πρεσβεῖα ἐθεσβαίωθη ὅτι ἡ καλλιτέχνις δὲν θὰ εἶχεν ἀνάγκην προστασίας καὶ συστάσεων τότε ἐτκέθησαν νὰ τὴν προσκαλέσουν.

Ἄλλ' ἡ Μαρία Μύρτου εὐγενῶς ἀπεποιήθη τὴν πρόσκλησιν καὶ κατ' ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν τῆς δὲν ἐδέχθη ἐργασίαν ἀπὸ καμμίαν ἑλληνικὴν οἰκογενεῖαν. Ἐσχετίετο μὲ τρεῖς τέσσαρας ἔξ Ἀθηναίων καταγομένους οἰκογενείας, πτωχοτέρους ἀπὸ αὐτὴν καὶ μὲ τὰς ξένας, κατὰ προτίμησιν δὲ μὲ τὰς Ὁθωμανίδας, αἱ ὁποῖαι κυριολεκτικῶς τὴν ἐλάτρευαν.

Ἡ Μαρία Μύρτου δὲν ἦτο ὠραία, ἀλλ' ἦτο πολὺ εὐειδής, πολὺ ἀνθηρὰ, πολὺ θελκτικὴ. Ἡ πάλῃ τῆς ζωῆς ἀπὸ τὰ παιδικὰ τῆς ἔτη, ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τοῦ ἀργου, ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως εἶχαν διαπλάσει τὸν χαρακτῆρά τῆς τὸσον δραστήριον καὶ ἐνεργητικόν, ὥστε ἡ θέλησις, ἡ μεγάλη αὐτῆς τῆς ζωῆς τῆς δύναμις, νὰ ζωγραφίζηται καὶ εἰς τὸ βλέμμα τῆς καὶ εἰς τὴν ἔκφασιν τῆς καὶ εἰς τὴν στάσιν καὶ εἰς τοὺς λόγους τῆς. Ἐξέχευε νὰ θέλῃ. Εἶχε μεγάλην ὑπομονήν, μεγάλην μετριοπάθειαν, μεγάλην ἐπιφυλακτικότηταν.

Μεθ' ὅλην τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυίαν τῆς ἦτο ἐντελῶς ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίαις καὶ τὰς ἐκκεντρικότητας τὰς προσποιητάς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, αἱ ὁποῖαι θεωροῦντα

ἀπαραίτητοι καὶ διὰ τοὺς μετρίους ἀκόμη καλλιτέχνες. Δὲν εἶχε κόψει ποτὲ τὰ μαλλιά της, ὡς ἔκχεναν αἱ περισσότεραι μαθήτριαι τῆς σχολῆς τῆς Ρώμης, ἀλλ' οὔτε ἔφερε ποτὲ τῆς ὀμματοῦχλια, ἂν καὶ μύωψ. Ἡ ἐνδυμασίς της πᾶν ἄλλο ἢ τὴν προσοχὴν προσεῖλκυε. Πάντοτε ὑπερβολικῶς ἀπλή, ἀλλὰ καὶ πολὺ κομψὴ καὶ χαρίεσσα.

Ἡ Μαρία ἦτο ἀρχῶν φιλελευθέρων ἀπὸ μικρὸν παιδί. Ἡ ἀνεξαρτητία ἦτο μέσα εἰς τὸ αἷμά της, ριζωμένη μέσα εἰς τὸν νοῦν της. Ἐκχενεν ὅ,τι ἤθελαν οἱ ἄλλοι, ἐὰν τὴν παρεκάλουν εἰς τοῦτο. Ἐκχενεν ὅμως ὅ,τι ἤθελεν αὐτὴ, ἐὰν τὴν διέτασσαν. Εὐτυχῶς ὅτι ἐνωρίτατα ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν οἰκογενεῖάν της, ἄλλως ὁ δεσποτικὸς χαρακτὴρ τοῦ πατρὸς της θὰ τὴν κατέστρεφε.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Ρώμῃ διαμονῆς της εἶχεν ἐγερθῆ παρὰ τῶν νεαρῶν ζωγράφων ὡς καὶ παρὰ τινων ξένων κυριῶν τὸ ζήτημα τῆς συμμετοχῆς καὶ τῶν γυναικῶν εἰς τὸν διαγωνισμόν τοῦ βραβείου τῆς Ρώμης. Τοῦτο εἶχε δώσει ἀφορμὴν εἰς συζητήσεις περὶ γυναικείας χειραφετήσεως καὶ ἡ νέα Ἑλληνὶς κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνεσεώς της εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς μελέτην πολλῶν συγγραφέων, οἵτινες εἶχον ἀσχοληθῆ εἰς αὐτό. Ἡσθάνετο ἀπὸ τὴν ἰδικὴν της ζωὴν ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀπὸ ὅ,τι εἶχεν ἀντιληφθῆ γύρω της, ἀπὸ τὰς προλήψεις, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐπέεζαν ὅτι ἡ γυνὴ ἦτο ὄν ἡδικομένη καὶ ὅτι τὸ νὰ ζητῆ νὰ ἀποκτήτῃ σχετικὴν τινὰ ἐλευθερίαν καὶ προστασίαν νόμων καὶ μέσα νὰ ζήσῃ εὐκολώτερον καὶ ἀνετώτερον ὄχι μόνον ἦτο δικαίωμά της, ἀλλὰ καὶ καθήκον της.

Ἀλλὰ τὴν χειραφετήσιν αὐτὴν τὴν ἐνόει λογικὴν, μὲ μέτρον, ἀνάλυγον πρὸς τὴν γυναικείαν φύσιν καὶ τὴν γυναικείαν ἀνατροφὴν, ἡ ὁποία στρεβλὴ καὶ ἐλλιπὴς ὡς ἦτο ἕως τότε, δὲν εἶχε προστοιμάσει καταλλήλως τὴν γυναικῆ, διὰ τὴν ἀγῶνα, ὃν ἐζήτει νὰ ἀναλάβῃ.

Δὲν ἤθελε καὶ νὰ ἀκούσῃ περὶ πολιτικῆς ψήφου τῆς γυναικός. Μόνον μετὰ ἕνα αἰῶνα, ἔλεγεν, αἱ γυναῖκες θὰ εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ λάβουν εὐεργετικώτατα μέρος εἰς τὴν πολιτικὴν.

Ἐνωεῖται ὅτι ἀφότου εἶχε μεταβῆ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀφότου εἰσήθη εἰς τὰ χρέμια καὶ ἔγεινεν οἰκεία μὲ τὸν ὀθωμανικὸν γυναικείον κόσμον, τῆς ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ μελετήσῃ τὸ ζήτημα αὐτὸ τῆς αἰωνίας δουλείας τῆς γυναικός, ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτην αὐτοῦ φάσιν.

Μαρία

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ ἡχὼ τοῦ συρμού, ἡ διαδιδόμενη ἀπὸ τὰ μεγάλα τῆς ραπτικῆς ἐργοστάτις, ἀπὸ τὰς πριγκηπικὰς αἰθούσας τῶν ἐπισήμων τυρμωθετῶν, μᾶς δίδει ἀπὸ τοῦδε ἰδέξιν ἀκριβῆ τῶν συρμῶν τοῦ ἔαρος καὶ τοῦ θερούς.

Ἡ καθ' αὐτὸ ζακέτα καταργεῖται. Ἀντικαθίσταται ὀριστικῶς ἀπὸ τοὺς μπούστους, εἴτε σχήματος βέττας, εἴτε σχήματος bolero. Ἡ βέστα ζακέτα εἶναι πολὺ κοντὴ, προσηρμοσμένη εἰς τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ὅμως πρέπει νὰ εἶναι τελείας πλαστικότητος, μὲ γραμμὰς ἀρμονικὰς ἀμέμπτους. Διὰ γυναικῆς παχείας ἢ βέστα-ζακέττα εἶναι ἐντελῶς ἀνάρμοστος, κονταίνουσα τὴν τάλιν καὶ δεικνύουσα τὸ σῶμα ἀκόμη χονδρότερον.

Ἡ βέστα κοντογούνη πηγαίνει εἰς ὄλα τὰ σώματα καὶ ἔχει γενικευθῆ διὰ τοῦτο εἰς βαθμὸν καταπληκτικόν· εἰς πᾶν σχῆμα καὶ μέγεθος καὶ ὕψος, γαρνιρισμένα μὲ κεντήματα, μὲ σειρήτια, μὲ πρόσθετα ψαλιδισμένα ὑφάσματα, μὲ κουμπιὰ περίεργα καὶ ὠραιώτατα.

Τὰ γελέκια, τὰ ὑπὸ τὰ κοντογούνια, διακόπτουν ἀρκετὰ

τὴν μονοτονίαν τῶν τελευταίων τούτων. Αἱ μουσελίνας συνειθίζονται πολὺ καὶ ὡς γαρνιτοῦραι εἰς τὰ φορέματά μας καὶ ὡς φόρμες καπέλλων, ἀναπληροῦσαι ποικιλοτρόπως τὰς τριχίνας ψάθας. Τὰ περισσότερον συνειθιζόμενα χρώματα εἶναι τὸ λιλὰ καὶ τὸ κόκκινον. Τὰ ἄνθη ὀλόκληρα τῶν πέλων ἀπομιμείται ἢ χρωματιστῆ μεταξωτῆ μουτελίνα. Τὰ φορέματα καθημερινῆς ὅπως δῆποτε χρήσεως τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, εἶναι χρώματος σκοτεινοῦ σοκολατί, γαρνιρισμένου μὲ μαῦρα.

Πολλὰ φορέματα μονοκόμματα σχήματος princesse, ἔχουν πολὺ μεγαλητέραν χάριν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἀπὸ τὰ φορέματα με κοντογούνια ἢ καὶ μπούστους. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φέρωνται μόνον ἀπὸ γυναῖκας ὑψηλοῦ ἀναστήματος. Κοντὴ γυναικῆ χάνει ὑπερβολικῶς, φέρουσα τοιοῦτο φόρεμα. Νεᾶνις ἐπίσης.

Ὡς ἐπανωφόρια φέρονται πολὺ μεγάλοι κολάραι, σκεπάζοντες μόλις τοὺς ὤλους. Ἀλλὰ νεωτάτου σχήματος εἶναι κολάραι μικρὰ ἀπὸ μαῦρο ἀτλάζι μὲ φόδραν ἄσπρην ἀτλαζωτὴν, σκεπασμένην ἀπὸ νταντέλες καὶ μὲ μακρὰς ἄκρας ἐμπρός. Πολὺ συνειθίζονται αἱ γραβῆτες ἀπὸ νταντέλας καὶ κορδέλες ἢ καὶ ἀπὸ μουσελίαν μεταξωτὴν, κλωμένην ruche. Τὰ ἐπικρατέστερα χρώματα εἶναι χρῶμα κερασιῦ καὶ μαῦρον, ἢ ἄσπρον καὶ μαῦρον ἢ στακτὴ καὶ κρέμ. Τὰ τεχνητὰ ἄνθη εἰς τῆς γραβῆτες ἢ τὰς κολάρους δὲν συνειθίζονται πλέον.

Ἄλλ' ἰδίως τοῦ συρμού εἶναι ὅ,τι πηγαίνει καλλίτερα εἰς κάθε φυσιγνωμίαν καὶ ὅ,τι δὲν στοιχίζει πολὺ. Συρμὸς ὁ ὁποῖος ἐξεντλεῖ οἰκονομικῶς, ἀσχημίζει πάντοτε καὶ τὴν μορφὴν καὶ τὴν ψυχὴν.

Παρισινῆ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Α. Χ. Σουλινᾶ. Θὰ ἀναμνησκῶν ἐνεργείας σας. — Κον Δ. Δρ. Κέικυραρ. Τὰ φύλλα στέλλονται ταχτικῶς. Ἐνεκα τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς σας ἡ ταυνία εἶχε τυπωθῆ *δραγισάνη*. Ζητήσατε λοιπὸν τὰ φύλλα ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Τὸ λάθος διορθοῦται. Ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν καὶ πάλιν. — Κον Χρ. Ε. Κόϊρον. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 17 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ καλὴν διάθεσιν. — Καν Αἰ. Σ. Πάτρας. Ἐπιστολή σας μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Δὲν δημοσιεύεται χάριν τῆς γραφῆς. Συμβουλεύσατε ἐκ μέρους μου νὰ μὴ δοθῆ οὔτε ἀλλοῦ πρὸς δημοσίευσιν, *giusto per amor proprio*. — Καν Ε. Π. Πλοεσίον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Δα Μ. Β. Ζ. Σύρον. Δεχθῆτε. Γράφομεν. — Κον Ν. Μπ. Τούλσαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Συμμορφούμεθα ὀδηγίας σας. — Καν Αἰ. Μ. Πειραιῶ. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημοσιεύσωμεν περισσότερον ἀπὸ τὴν «Χειραφετημένην» κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας, διότι δὲν διαθέτομεν ἀνάλογον χώρον. Ἡ Μάρια εἶναι βεβαίως ψευδώνυμον. Δυστυχῶς ἡ συγγραφεὺς δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ἀληθινόν της ὄνομα. — Καν Ε. Ν. Τσ. Μεσολόγγιον. Ἐλήφθη ἡ τελευταία σας μετὰ φρ. 15. Πολλὴν εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράφομεν. — Καν Α. Μ. Μασσαλίαν. Σαῖς τὸ νομίζετε ὀλίγον, ἀλλ' ἡμεῖς εὐγνωμοῦμεν. Ἐὰν ὄλαι αἱ συνδρομητρίαί μας σᾶς ἐμιμῶντο, θὰ εἶχαμεν ἐντὸς ὀλίγου διπλάσιον ἀριθμὸν συνδρομητριῶν. Καὶ δὲν θὰ ἦτο βεβαίως δύσκολον κάθε συνδρομητρίαί μας νὰ ἐγγραφῆ μίαν φίλην της, ἀφοῦ ὑπάρχουν πολλαὶ φίλαι τῆς ἐφημερίδος μας καὶ τοῦ προσδευτικῦ προγράμματός της, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐγγράφουν ἀνά δέκα καὶ εἴκοσι συγγρόνως. Λοιπὸν, εἰς τὸ ἔργον αἱ καλαὶ συνδρομητρίαί μας. Ἐὰν διπλασιασθῆ ὁ ἀριθμὸς των, ὑποσχόμεθα νὰ ἐκδώσωμεν μηνιαῖον παράρτημα, τὸ ὁποῖον θὰ δίδωμεν δωρεάν. Θὰ περιέγῃ διδασκαλίαν γυναικείων τεχνῶν, φιγουρίνια συρμῶ καὶ μυθιστορήματα. — Δα Χρ. Π. Α. Δαρθανέλια. Ἐστάλησαν. Δι' ἐπιστολῆς σας ἐξηγοῦμεν τὴν αἰτίαν τῆς βραδύτητος. Τὸ 96 ἐξοφλεῖτε διὰ τῆς ἐγγραφῆς 20 ἡμέρ. 97 καὶ 98 κατεβλήθη. Μένει μόνον 99. — Καν Ε. Π. Βόλον. Ὄφειλετε ἀπὸ 1ης 7)βρίου 98. — Αἰ. Κ. Κόρθιον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. — Κον Στ. Μπ. Ἄνδρον. — Καν Αἰ. Κουμίλου ἐκ Κορθίου ἐπλήρωσε συνδρομαὶς 97 καὶ 98. Εὐαρεστήθητε ἀποσταῖλαι ἀποδείξεις. — Κον Ἰ. Ε. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 60 ἐλήφθη. Θερμοτάτας καὶ πάλιν εὐχαριστίας. Σᾶς ἀπεστέλλομεν τὰς οἰκείας ἀποδείξεις. — Καν Ε. Ν. Ἀθήρισαν. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 11 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας. Γράφομεν. — Καν Θ. Μ. Μαδριτην. Σᾶς ἐστάλη ἡ Ζωὴ Ἐνδὸς Ἐτους. Τὸ ἀντίτιμον ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Κας κ. Εὐ. Γ. Μ. Μεσολόγγιον. — Π. Στ. Κάϊρον. — Γ. Στρ. Ζάκυνθορ, Ἰ. Ἰ. Καϊσάρειαν. — Ν. Β. Θήραν. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.